

Mít světlo života

Nový rok
Hošťálková 1. 1. 2017

Písně: 161, 559, 555, 530, 176

Čtení Písma: Žalm 147, 1 - 15

Text kázání: ev. Jana 8, 12

Milí bratři a sestry,

třebaže čas neustále plyne svým tempem, na Nový rok si člověk přece jen připadá, jako kdyby překračoval jakousi pomyslnou hranici a svým prvním krokem se stavěl na neznámou půdu. Ten poznaný a prožitý rok 2016 zůstává za našimi zády a rok nový 2017 se před námi vynořuje jako cosi neznámého, co může být bohaté na mnohá překvapení - na věci příjemné i nepříjemné, na události, které se dají jen těžko předvídat nebo tušit.

Je to jako když se dostaneme do neznámé země a krok za krokem se s ní seznamujeme. Proto si také na počátku každého nového roku člověk klade otázku: Jaký rok to bude? Co přinese a co nás v něm čeká? Čím přispěje k dobrému, co povede ke zlému? Je to chvíle, kdy se zamýšlí nad budoucností a hledí jí vstříc s obavami i nedočkavostí zároveň. A protože před neznámým lidé vždycky stojí v nejistotě a obavách, možná se je pokouší pěkně zabalit i tím, že si k Novému roku přejí hodně štěstí, spokojenosti, a „*hlavně to zdraví*“. Možná za tím ale ve skutečnosti stojí i obavy o své štěstí, svou spokojenost i své zdraví.

K nám dnes, na počátku tohoto nového roku, mluví Pán Ježíš docela jinak. Nepřeje si, aby náš život byl závislý pouze na jakýchsi pomyslných tajemných silách štěstí nebo neštěstí, nepřeje si, abychom do nového roku vstupovali v obavách o budoucnost, přichází za námi s jistým slovem: „**Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.**“ Myslím, že se nám do Nového roku ani nemůže dostat lepšího ujištění, než je právě toto jeho slovo, které platí přes všechna a nade všemi našimi pozemskými léty i po všechny časy.

Toto jeho slovo je především **pozváním k následování**, které platí i do tohoto započatého roku: „**kdo mě následuje...**“ Z toho je zřejmé, že On nás chce vést všemi našimi dny, že chce razit a určovat naši cestu, a že my máme, při své cestě, hledět především na něj. Tak jako člověk, který dobře zná nějaké území, kde hrozí všelijaká nebezpečí - srázy, propasti, bažiny a jiné nástrahy, řekne: „*Pojďte za mnou, dobře vím, kudy vás povedu, ničeho se nebojte, jenom se mně držte, já vás převedu na bezpečné místo.*“

Tak se dnes, na počátku tohoto roku, před nás staví sám Ježíš Kristus a říká nám: „*Ničeho se nebojte, já vás povedu bezpečně.*“ A pak je na nás, abychom za ním šli - v jeho stopách; abychom svůj život rádi svěřili Tomu, který na nás myslí jen v tom nejlepší, a který také zná všechna úskalí a nebezpečí, která život člověka ohrožují. Kolik je v tom síly, jestliže se člověk dovede takto na Ježíše Krista spolehnout, jestliže si může pokojně povědět: „*Moje budoucnost je v těch nejlepších - Kristových - rukou, v rukou Toho, který si mne zamiloval, přijal za svého a nyní mě vede svou cestou - cestou spasení, věčného života.*“

A následovat Ježíše Krista, to neznamená jen sledovat jeho cestu, dbát na jeho pokyny a rady, žít se zřetelem na jeho přikázání; znamená to také: nebýt sám, být ve společenství těch a s těmi, kteří se rozhodli jít za Kristem také, k cíli, který před nás postavil On a být s ním ve stálém spojení. To je to nejdůležitější pro dny, které jsou před námi, jít cestou, na kterou nás volá Ten, který nás na ní předešel, abychom nebyli ponecháni sami sobě, ale neustále byli s ním.

Proč je to tak důležité? Pán Ježíš říká: **„Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě...“** Na jakou „tmu“ nebo „temnotu“ tady Pán Ježíš myslí? Už jsme se toho na začátku dotkli, když jsem zmínil nejistotu, kterou člověk pocítí na prahu každého nového roku. Ježíš Kristus v nás rozptyluje každou nejistotu týkající se naší budoucnosti s ním - naší záchrany, spasení. Neznamená to tedy, že by nás na cestě za ním nemohlo nic překvapit, že bychom byli za jeho zády vždy chráněni proti všemu, co může člověka na tomto světě postihnout, že bychom mohli vyhlašovat: **„Nám se nemůže nic stát, naším štítem proti všemu zlému a deptajícimu je sám Ježíš Kristus!“**

To bychom tomuto Kristovu pozvání rozuměli špatně. Pán Ježíš Kristus nás ale ujišťuje, že na tomto světě, kde dříve nebo později vše pomine a o všechno přijdeme - kdy může kdykoli pomínout také naše zdraví, naše práce, peníze, štěstí, naši nejbližší, náš život - na světě, kde je vlastně všechno jenom na chvíli, jedním si můžeme být jisti, a to tím, že kdo jde za ním (ať se děje co se děje), dospěje také s ním do jeho cíle, jeho Království. Nic nás nemůže připravit o naši vyhlášenou, skutečně skvělou budoucnost s ním; jenom to, kdybychom s ním přestali počítat. Jinak ale všechny věci - dobré i zlé - nám **„napomáhají k dobrému“**. O této věčné a nehynoucí odplatě života nemusíme být na pochybách; ani to nejhorší, na co bychom mohli pomyslet, **„nás nemůže odloučit od Kristovy lásky“** (Ř 8,39), která nám připravila záchranu a život navzdory mnohému lidskému trápení i samé smrti.

Ale tato „temnota“ znamená ještě také něco jiného. Stojí za ní krize života, které si my lidé připravujeme svými vlastními hříchy. Kolik z toho, co by mohlo znamenat štěstí života, lidé odhazují svou neposlušností Boží vůle. Tam, kde se ke slovu dostává lidský hřích, tam se vždy o slovo hlásí také ona „temnota“ nepokoje, neradosti, bezútěšného života, „temnota“ zloby a nepřátelství. Ten však, kdo se pustil cestou za Kristem, **„nebude chodit ve tmě“**. Ten se nemusí bát, že jeho život do těchto „temnot“ zabředne, že v nich ztroskotá. Kristus člověka nikdy nezavede do „temnot“, kde se hroutí a troskotají nejvzácnější lidské věci. Věřící, na Krista spoléhající člověk, vyznává: **„Kdyby mne On nevedl, kdo ví, jaké by to se mnou bylo, na jak bludné cesty bych se dostal“**.

Aby nás tohoto scestí Kristus uchránil, volá nás k sobě - do vztahu víry, lásky a poslušnosti: **„Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“** Místo těchto „temnot“, které vždy směřují ke koncům našich cest, nás náš Pán ujišťuje, že půjdeme-li s ním **„budeme mít světlo života.“** Nikdy se nedostaneme do situace, kdy bychom pověděli: **„Po nás potopa“**. Nejde přece pouze o to, abychom to na světě nějak přežili a přebyli, ale abychom měli neustále na zřeteli světlo, dobré věci, pravý život, který září jako jasná hvězda na temném nebi.

Kristovo evangelium je takovou mocí k pravému životu. Je to Boží Slovo, které v člověku toto světlo života rozsvěcuje. Proto bude - i v tomto nastávajícím novém roce - pro nás potřebné, aby se nám Boží Slovo stávalo tímto nevyčerpatelným zdrojem našeho života; abychom z něj neustále znovu nabírali, jako ze studny života. Zde můžeme získávat nejvíce, dostávat se k pravé moudrosti.

Bez Krista je lidský život potemnělý a visí nad ním jako „Damoklův meč“ temnota beznaděje, marnosti a konce. Často si ani neuvědomujeme, jakým je Boží Slovo pro člověka pokladem. Bez něj pozbývají své ceny všechny poklady světa, protože bez Krista se stává lidský život pouhým bojem všech o všechno, kde si nikdo není jist ničím.

Vykročíme-li tedy do příštích dnů v poslušnosti a příslibu tohoto Kristova slova, zakusíme, co to znamená jeho vedení i požehnání života. Protože **„kdo Krista následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“**

Amen.